

21 AGOST 1902

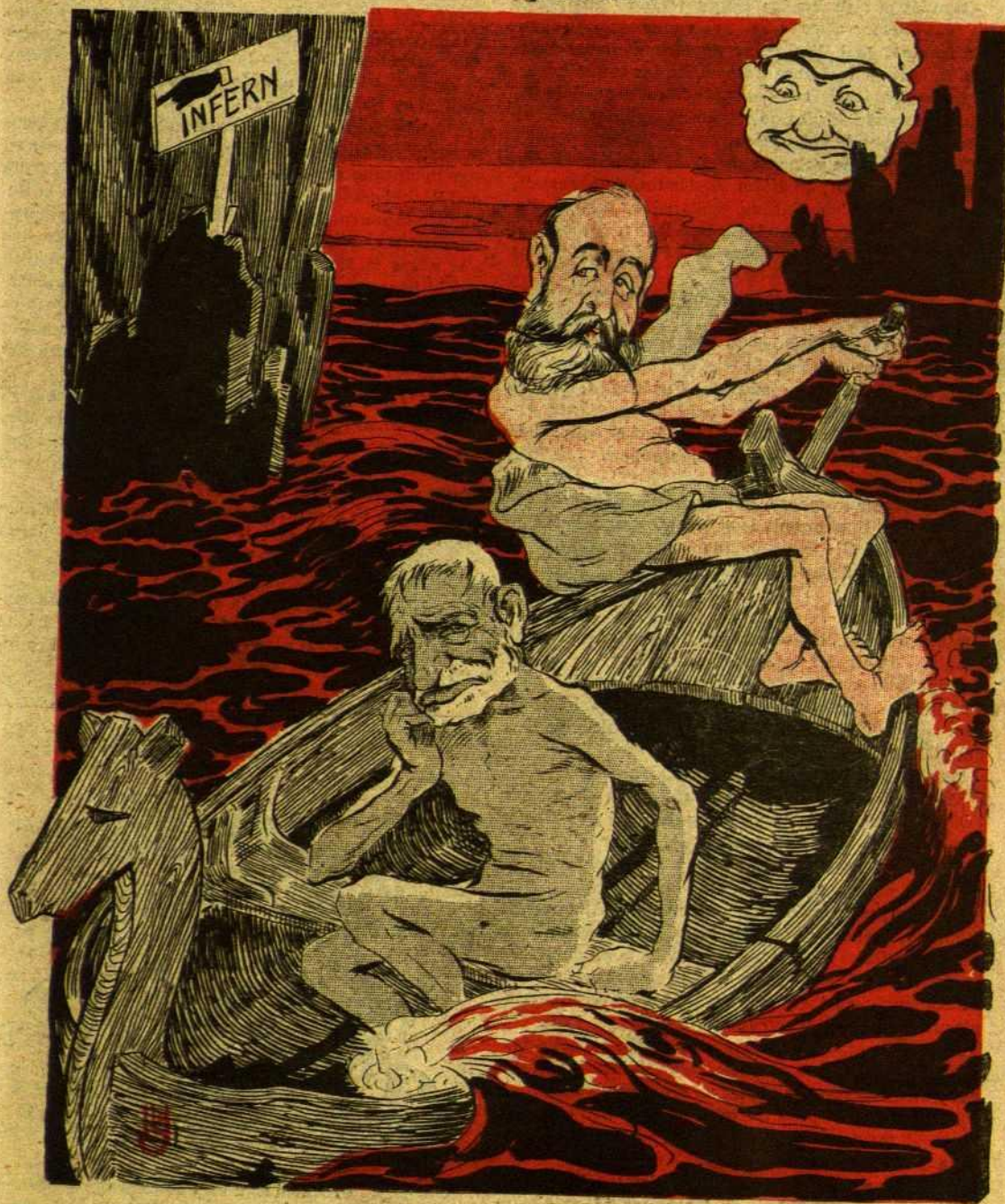
ANY I N.º 34

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

MITOLOGÍA POLÍTICA

—¿Ahónt me portás, Segimón?
¿ahónt ton bras me precipita?

—Nóy, tinch de fer de Carón:
talis vita, finis ita

LISTA DE LA BOGADERA

Ja tenim un'altra vegada als *perdidos* fets uns llunquets, respectivament, ab motiu del veredict recai-
gut en el concurs de cartells anunciadors de las festas
de la Mare de Deu de la Mercé.

Quan ni encara havian tingut temps d'apaivagar
las sevas democráticas iras, que va fer esclatar el re-
coneixement mal dissimulat de la seva impotencia,
evidenciada en la famosa sessió de las tretze horas,
un fet en apariencia tan deslligat de tot esperit de po-
lítica y de secta com es un certámen artístich, els ha
tornat a treure de pollaguera.

Quan hi há bona voluntat sectaria, un se pot indig-
nar molt fàcilment, no dirém ja devant d'un cartell,
sinó a la vista d'un plat de macarróns, perquè d'a-
questa menja sen fa molt gasto a Italia, y la capital
de Italia és Roma, y a Roma hi há'l Papa y'l Papa
¡¡es clerical!!...

¡Si aixó del *clericalisme* per mica que'ns hi fixes-
sim fins el trobaríam a la sopa!

No son las imperfeccions de dibuix, ni las incorrec-
cions de factura que pugui tenir el cartell premiat lo
que'ls fa mal d'ulls. La mateixa *Publicidad*, que ha
sigut en aquesta qüestió la primera *vos cantante*, re-
coneix que'l cartell del senyor Triadó es el millor dels
que s'han disputat el premi del Ajuntament.

Vegin com s'expressa:

"Se dirá seguramente, que entre todos los carteles
presentados, es el premiado el que menos mal está de
dibujo y que á ello ha obedecido la preferencia que le
han dado los señores del Jurado.

"Es ello cierto."

"¿Que ninguno de los demás carteles expuestos res-
pondía al fin citado? Será cierto también."

Donchs de qué's queixan, preguntarán vostés?

Molt senzill, de que a n'el cartell premiat hi figuri
com a motiu principal, la imatge de la Mare de Deu
de la Mercé.

Y es molt natural que aixó'ls sublevi.

¡Ara figúriuse vostés quina música ha de ser per
l'Odón de Buen y en Mir y Miró y en Buxó y en Moles,
quan haguém entrat a las festas, topar d'ulls ab
aquella figura *reaccionaria* cada vegada que hagin de
consultar el programa del día!

Els que presumen de manegarho tot al Ajuntament
y d'imposar el seu criteri en todas las qüestions y de
tenir las millors iniciativas ¿com no'ls hi há de dolbre
que'ls atrapin en flagrant delict de *lesa bola* els
demés municipis d'Espanya als que s'enviarán exem-
plars d'aquet cartell *retrógado*!

Perque, vaja, o ha de resultar mentida que ells fas-
sin y desfassin, o s'han de declarar solidaris del fallo
del Jurat y llavors caurán en un altre *renuncio*.

La Publicidad prou fa protestas de desapassiona-
ment al tractar aquesta qüestió, però no estira la
pota que no ensenyi las unglas.

¿Ella desapassionada devant de la imatge d'una Mare
de Deu? Si no estés renyit ab las sevas idees diríam
que ho anessin a contar al Nunci. No s'escarrassin
que ningú'ls creurá.

Nosaltres si que podém gallejar de desapassionament
en qüestions d'aquestas, porque no hem sigut un temps
secretaris de la Joventut Catòlica pera convertírnos
més tart en menja capelláns, ni hem dirigit *Ecós* d'a-
nimas de Purgatori pera redactar després periódichs
ácratas pornogrífichs.

Si en idees d'ordre determinat podém dissentir, com
dèyam la setmana passada, com que ni som fanátichs,
ni'ns falta com als de *La Publicidad* el sentit comú,
tots estém d'acort en considerar que la imatge de la
Verge no escauria en un cartell destinat a anunciar
l'*Anís del lloro*, aixís com trobém altament llògica
que en un cartell en el que ha de figurar el programa
d'unas festas dedicadas a la Mare de Deu de la Mercé,
hi figuri aquella *estampa de primera Comunió*, com
l'anomena *La Publicidad*.

Y tant es aixís que'n som de desapassionats els quins
tem el ¡Cu-Cut! y es tant lo que volém las coses en
son lloch, que *reaccionaris* y *nets de clatell*, el dia
que Barcelona fes testas per la proclamació de la Re-
pública espanyola y aquestas festas s'haguessin d'a-
nunciar per medi d'un cartell, protestaríam de que
s'hi posés la Mare de Deu y votariam per aquell en
que hi figurés en Junoy vestit de *maduixaire*, no solza-
ment per la propietat, sinó porque la seva figura es
altament decorativa, y ademés hi aniria molt millor
a la cara aquell color de sépia tan pujat de l'obra del
senyor Triadó.

Peró *La Publicidad*, que es cega de naixement y'l
més *conspicuo* dels seus té la inteligencia de la llar-
gada d'una cúa de conill, no's deixa convèncer per
aquestas rahóns, y es per aixó que pregunta ab aires
d'alta suficiencia:

"¿A quién se le ocurrirá que una Virgen con un niño
en brazos—en altra part li diu *su criatura*—anuncia
una cabalgata industrial, una retreta militar, unas
regatas"...

¿A qui? A la gran majoria dels artistes que han con-
corregut al certámen se'ls hi ha acudit, com ho ha
pogut comprobar el públich que va visitar la exposi-
ció dels cartells.

ELS QUE'S QUEIXAN

Tothom está muy contento
porque diu que vienen festas.
Lo que es per ara, a nosotros,
lo que nos ve es molta feina.

LA PLASSA DE CATALUNYA

—Senyor Darder, ¿qué li sembla?

—Res, D. Manel, que m'agrada
y em faig l'ilusió que'm trobo
en un oasis del Sahara.

Se plany *La Publicidad* ¡ay! que en el concurs de referencia no hi hagin pres part *artistas de mérito reconocido*, entre ells —aguàntinse— en Llimona! un col·laborador de ¡Cu-Cut!, el notable artista a qui han posat en solfa mil vegades la gent de *La Publicidad*!

Però aquesta declaració, a més de ser un *renuncio* com una casa, es una hipocresia de las més grolleras. Si, hipocresia, perquè el cartell que ha resultat ser den Triadó, els *publicitaris* de la Casa Gran tenfan el convenciment de que era den Llimona y abans de que'l Jurat fallés, ja l'havien *reventat*, extremant la seva oposició cap a n'aquesta obra, perquè tenfan ben bé l'intim convenciment de que sortiria premiada per sobresortir visiblement de las altrás.

Y encara no es això lo més vergonyós pels *avensats* de *La Publicidad*, condemnats a menjar Mare de Deu vulgas no vulgas mentres durin las festas; lo més sensible es que'l Jurat ha fallat per unanimitat, y que en aquet Jurat hi tenfan majoria *artistas* molt considerats pels *perdidos*—y en això els hi alabém el gust —tals com en Ribera, en Miquel Utrillo, en Rodríguez Codolá, y no hi contém a n'en Rusiñol per més que encara que no va serhi, la seva ausencia era plena demostració de que tenia confiança absoluta en las condicions d'imparcialitat, bon gust y coneixements artístichs dels seus companys. Ja no parlém den Puig y Cadafalch perquè aquet senyor té la inmensa desgracia de no haverhi caigut al ull y es per aquet motiu que'l pobre no ha pogut fer carrera.

En resúm, que si el cartell den Triadó ha sortit premiat se deu a intrigas del clericalisme dels qui no son clericals pera afavorir a un autor que tampoch ho es.

Però ¿ahont no's troba avuy el clericalisme? ¡Si fins en el manicomj den Moles hi han monjas!

Ea quant a la part artística de l'obra premiada, els *publicitaris* están incapacitats de ferne la crítica. Ara com ara no poden parlar més que dels cartells... de las becerolas.

LLIBRIU

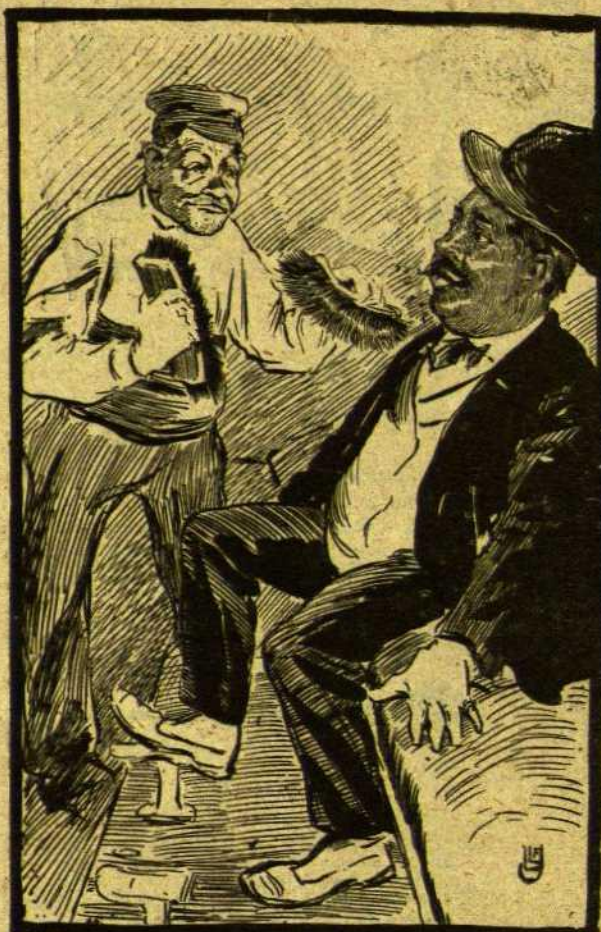

DISPENSIN

Si aquesta setmana troban que no estich massa com cal, els suplico que'm perdonin y no'n fassin gaire cas, perquè he tingut la gran pega d'estar deu dies malalt y em trobo el cervell tan débil, que's resisteix a pensar. Creguin que no son romansos, m'he vist bastant atrapat. Onze dies a dieta, es a dir sense menjar; no's pensin que al dir dietas parlo per las del Estat, que d'aquestas jo no'n pipo ni penso piparne may. Jo no sé que redimontri se'm debia indigestar, perquè jo vaig al llit d'hora, no parlo may castellà, en Collaso el veig apenas, no tinc *La Publicidad*, es dir que porto una vida tan tranquila y tan moral, que, la vritat, trobo raro

que m'hagi vist atacat
de malaltia infecciosa.
No's creguin per xò, rumiant
ja'm pensó quina es la causa
v l'origen del meu mal.
Fa cosa de tres setmanas...
dia enrera, dia avant,
que a la Rambla vaig toparme
ab en Planas y Casals
y això em debía rependre,
perque tinch molt observat
que sempre que veig desgracias

EN JUNOY A CAL ENLLUSTRA-BOTAS

—Què vol que li enllustri, ¿la cara o els peus?

estich vuit dias malalt.
Lo cert es que la maluria
ja l'acabo de passar
y que, segons diu el metge,
ara ja no es altre el cas,
que procurar menjar forsa
y tornar-me a reforçar.
M'ha quedat una carpanta,
que més que carpanta es fam;
tot lo dia menjaría:
semblo un Ministre d'Estat.
Prò, fills meus, el periodisme
no'm permet desenrotllar
els meus desitjos bucòlics

y em tinch d'anar dominant.
Com que això d'escriure versos
es una classe de grà
que'l mesuran per quarteras
y aquí, en el nostre mercat
avuy no l'estiman gaire,
t'estàs dotze horas rumiant
y tot plegat al sè al vespre
has guanyat catorze rals;
Ab tres pessetas y mitja
¿com em tinch d'alimentar?
Es clar, ja puch anà a plassa,
lo que no puch es comprar.
¡Y tan bé que m'aniria
que'ls ingresos fossin llarchs!
Jo ja he escrit a n'en Sagasta
per veure si'm pot donar
algún govern de Provincia
que hi hagi desembrassat,
pró estich esperant resposta:
encara no ha contestat.
Vaig escriure fa deu dias,
y si no calculo mal
es probable que la carta
deu estar per arribar
a mans del destinatari.
No estich gaire esperansat;
em dirá que es impossible;
que sí; que procurarà;
que ara té molts compromisos
que'l tenen molt amoinat,
que de govern de Provincia
no en queda cap per llogar...
¡Y tant que a mi'm convindria!
he quedat escuàlit, flac,
semblo igual que una palleta
per béures els granisats.
Mirin si es cert, que'l diumenge
que vaig sortir a passejar,
al sè a la Rambla del Centre,
m'agafa un senyor pel bras
y em diu ab molt de misteri:
—Usted me dispensará,
¿ha sido usted secuestrado?
—Vol té'l favor d'espliar
perque'm fa aqueixa pregunta
y ab quina intenció la fa?
—Como que está usted tan flaco,
y hoy día en la Sociedad
se registra diariamente
algún hecho criminal,
nosotros, los periodistas,
nos hemos de preocupar
por el bienestar del pueblo
y el triunfo de la verdad.
Yo pertenezco a la prensa,
escribo en "El Liberal"
y la verdad, caballero,
le he venido a molestar
porque hoy no tenemos crimen...
por rara casualidad.
Vaig quedà ab la boca oberta
y ja estava disposat
a clavar quatre castanyas
a aquell burro carcama!
Ves a qué ve preguntarme
si havia estat seqüestrat?
Jo no entench per trobar crimen
com té de costals-hi tant...
per més que a n'aquesta terra,
y ho dich perque ho he observat,
costa més trobà un delict
que cinquanta criminals.

K. O. K.

EPÍGRAMA

Segons un senyò ha explicat,
el musicà Bartomeu Rego
de la presó s'ha escapat
tocant... las de Villadiego.

PERE SALOM MORERA.

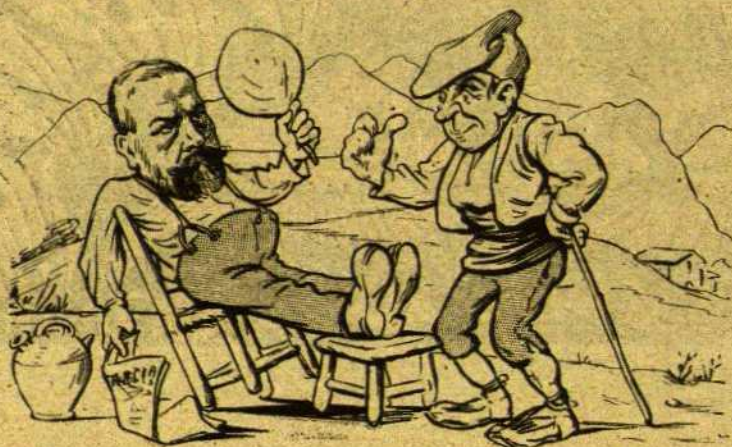
Buscant casa

—Deu la quart. ¿Es aquí que buscan minyona?
 —Sí noya, ¿qui la fa venir?
 —L'adroguer de la cantonada.
 —¿Té referencias vosté?
 —No senyora, no tinch cap malaltia, gràcias a Deu.
 —Es veu que no m'ha entés. Vull dir si puch anar a la casa que ha servit últimament, perque'm donguin informes de vosté.
 —¡Aixó si que no pot ser!
 —¿No?
 —No senyora. Tot justament els senyors d'ahont m'estava han marxat a *Muntavideyu*, o a Manila, no'm recordo bé; lo que sé de cert es que es un punt de l'Isla de Cuba. Ells prou volían que hi anés, però la meua família ¡cal de cap manera ho ha volgat.
 —¿Y a quinas altrás casas ha servit vosté?
 —Vaig servir a casa d'un metge, que crech que ara ha mudat y no sé l'adressa. També vareig servir a un *arvocat* que's va pegar un tiro y la seua senyora es va tornar boja. Després vaig estar a casa d'un matrimoni sense fills; però com que es varen *dinvorciá*, l'un se'n va anar a Sant Pere y l'altre a Sant Pau. He servit a un *malitar* que's va trencar un bras y a un capellá que's va girar un peu, y ademés he estat...
 —*Bueno, bueno*, prou ¿Y quant vol guanyar?
 —Set duros.
 —¿Al any?
 —No senyora, cada mes.

—Vaja, encara com no diu cada día!
 —Y segons ahont, ni per vuit m'hi llogaré.
 —¿Y aixó?
 —Ja veurá, necessito certas *cundacións y sarcuns-
 tancias*.
 —¡Ah! ¿condicións y circunstancias? A veure, digui.
 —La primera *cundació* es anar a la compra sola. La segona sortir cada festa a dos quarts de tres y tornar a l'hora que'm vinga bé. La tercera baixar cada vespre de vuit a deu a enrahonar ab el xicot a la porta de la escala. La quarta tenir las tardes pera cusir per mí. La quinta que hi hagi cuinera, y la sexta que la cuinera renti'ls plats y la roba, y si no ho vol fer llogar una dona, perque'l *contracte* del lleixiu y l'humitat son molt *nusivus* y molt *frunestus* per la salut.
 —Vosté sab molt d'imposar condicions, però a dir termes fins no crech que la guanyi ningú.
 —Es que aquestas cosas s'encomanan.
 —May diria de qué'm ve l'*enducació* y el saber parlar bé?
 —¿D'haver estudiat a l'Universitat potser?
 —No senyora. Aixó ho vareig *anquirir* a una casa que hi anava de tant en tant un senyor de visita, que es parent d una senyora que té un cusi que es cunyat d'un jove que té un amich que escriu al *Nutissieru*.
 —No es estrany, donchs, que siga tan instruida. ¿Y las *sarcunstancias*, com diu vosté, quinas son?
 —En quatre paraulas la posaré al tanto. En primer lloch a la casa ahont em llogui no poden ser més de tres personas.
 —Vesté vol fer com gran hi há bullangas y es paran

ELS REDEMPtors DEL OBRER

—Y donchs, D. Joseph, ¿qué fan els obrers per Barcelona?
—Sí, mireu, suant y de janant, mentres els pillos dels burgesos es buscan l'ombra pel camp.

a la Rambla quatre o cinch amichs que desseguida els van ab alló de *arriba ó abajo*.

Digui, digui.

—El senyor té de ser d'aquells que s'escuran béls peus abans de trucar a la porta, perque n'hi há que no ho fan, embrutan las rajolas, y tot es *penjudici* per la minyona.

—Vagi dient.

—No han de tenir parents ni amichs que s'hi quedin a dinar alguna vegada, y molt menos a dormir.

—Endevant las atxas, ¿qué més?

—També té que ser gent que's mudi la roba *anterior* no més un cop cada mes.

—¿No diu que no vol rentar, vosté?

—Sí.

—¿Y donchs qué li fa encara que's vulguin mudar la camisa dos vegadas al dia?

—¿Y'l portar la roba a cala planxadora, qui ho té de fer? ¿el gat?

—Bueno ¡ja ha acabat la llista?

—Em falta l'última *sarcunslancia* que es potser la més important.

—Aboqui.

—A la casa ahont serveixi no han de tenir criatures.

—¡Carám! aquesta imposició si que es un xich forta.

—Ara vosté dirá si li convinch.

—No, filla; no m'he begut l'enteniment encara.

—¿Es a dir que no li faig pesa?

—No.

—¿Per qué?

—En primer lloch, no es que jo siga maniática ni que cregui en tonterias, però, la veritat: a vosté ni de franch la voldria.

—¡Ay, ay! ¿Y aixó?

—Dona, segons vosté mateixa acaba de contar, a tots els puestos que ha estat hi ha hagut una desgracia o altra. A una casa hi va haver un divorci, a l'altre un suícidí, a la de més enllá un bras trencat, a la de més enllá un peu partit, y vaja, qué vol que li diga, sembla que vosté siga una persona de mala sombra

que vagi escampant la desgracia per aquestos mons. ¡Deu me'n guard! sempre'm semblaria que s'hagués de cremar la casa o hagués d'esplotar el gas.

—¿Com ho vol fer si las cosas venen aixís?

—Oh, y després ve tota la ratxada de condicions que imposa als amos, de quinas condicions en resulta que vosté no vol fer res y que té de ser la senyora la que fassi la feina, perque ja veurá, una o altra la té de fer.

—No tant, no tant.

—¡Y demanar set duros al mes, Verge Santíssima! ¿com vol trobar casa, infelissa, ab aquestas pretensions?

—¿Que no trobaré casa? Més de sis y més de vuit en trobaré.

—¿De debó?

—¡Ja ho crech!

—Donchs miri; no cal que'n trobi tantas, solzament en trobi duas que vulgan tenir minyona no més per atiparla, ja n'hi há prou. A la casa que més li agradi s'hi queda vosté, y l'altra me l'atrassa a mí que deixaré'l sombrero y'l vestit de seda y'm posaré a servir desseguida. ¡Ah! li donaré una bona comissió.

—No hi há que enrahonar tant, un altre dia será.

—Sí Deu ho vol y jo hagi perdut el seny.

—Pásiho bé.

—Estiga bona.

ALEXANDRE FONT

Correspondencias d'istiu

Un poble com n'hi han molts

Barcelona

Estimats amichs y companys de ¡Cu-Cut!:

Desitjant que la present us trobi disfrutant de bona salut y temperatura, passaré a descriureus molt per sobre las mevas impresions de viatge y estada a n'aquesta població de X*** per edificació de pobles y de pobladors.

Vaig sortir de Barcelona ab el tren correu de las 10'45 y ab la gran velocitat que portava, al cap d'una hora ja eram a Sant Andreu y aixís successivament fins arribar a Sant Guim.

El viatge ab carril va anar bastant bé, ja que salvant la incomoditat del assiento, la calor que dintre d'aquella cofarna'ns cuidava ofegar, las bolvas de carbó ab que'ns pulverisava la máquina y un amich den Junoy que al arribar a Manresa va pujar al meu departament, tot va anar com una seda.

El tragecte fet ab tartana encara va anar millor. Figureuvs que a n'el vehícol hi caben deu assientos y no més hi anavam onze personas y l'amich den Junoy esmentat abans.

El poble de X*** es de lo milloret que hi há al inapa per las diversions que un pot disfrutarhi, atractius de paisatge y sobre tot per las comoditats que reuneix.

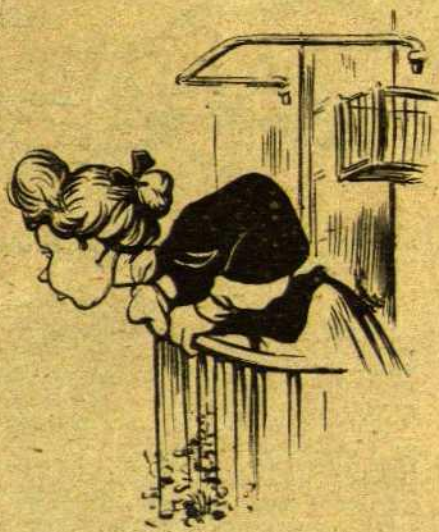
Els carrers están empedrats ab *asfaltats* de carreteras del Estat, lo que es igual que dir que hi há pena de la vida pera'l que hi transita. El Passeig de Gracia d'aquí es la carretera, punt de passeig de la bona societat del poble y de la *colonia veraniega* que s'hi omplena de pols, malgrat la precaució del previsor municipi que la fa regar... cada vegada que plou. A cada costat de la carretera hi há una renglera d'arbres com els de la Rambla de Barcelona, ab la sola diferencia de que'ls d'aquí no més fa sis anys que van plantarlos y ab lo que no'ls regan y no'ls cuidan han fet una creixensa que ja pagarian alguna cosa de semblarse als del carrer de Fontanella. L'Ajuntament ha provat alguna vegada d'espurgarlos, però ha hagut de desistir del seu propòsit perquè la podadora no troba ahont tallar.

La població está espléndidament enllumenada per potents focos de petroli dels que a las deu n'apagan la meitat y al cap de cinch minuts l'altre, perquè no ho poden fer ab tots a l'hora. Respecte al particular hi há a n'aquí una costum digne de notar, y es que'l día que'l calendari senyala que farà lluna no'ls encenen, a no ser que la lluna surti després de las deu o no surti per estar núvol, en quins cassos... tampoch els encenen.

La població está molt ben montada d'establiments públics d'esbarjo, donchs compta ab tres cafés ahont hi há tan consúm que's serveixen tots d'un sol molinet y d'una sola torradora, si bé cada un d'ells compta ab una cafeteria propia perquè'ls amos dels respectivus establiments son casats tots ells y viuen ab la dona.

En quant a comoditats demaneu: al matí esmorzar, a mitjdía dinar y al vespre sopar, ab el ben entés de que a cada repàs teniu velam pera ventarvos las moscas ab un ventilador mogut per forsa animal (la del xarri de la fonda) que a lo millor ens las tira

CUMPLINT LA LLEY

Ricardito, et recomano que tinguis molt dissimulo perquè mes tart de las onze diuen que no's pot fè'l burro.

al plat d'escudella o de qualsevol altra vianda, donchs aquest bestiar no té preferencia per cap aliment determinat.

Ab tot, no hi há motiu de queixa, donchs com diu molt bé'l xarri, per lo que's paga aquí dalt d'hospitalje no s pot exigir que a las viandas hi caiguin papallonas ni cuquets de llum. Aixó's deixa pera Can Justín o l'Hotel d'Inglaterra.

Aquí de llibertat no'n vulguen més. Ja m'agradaria veure al senyor Manzano com se las arregla pera fer cumplir las sevas ordres de que tots els cafés tanquin a la una. Me sembla que acabaria per tornarshi mico, sobretot per la costum que hi há al poble de tancarlos a las deu.

La gran riquesa del poble es la fruita, perquè com aquí no se'n cull gens, tothom n'hi porta a vendre. Ab tot, he sentit a dir que a n'alguna eixida de casa particular hi tenen figuera que fa figas quan li ve bé y a l'alguna parra filoxerada que pudreix més raims que sembla que'ls hagin esgotimat abans de verolar. De avellanas se'n cullen moltes y molt bonas si no tinguessin un punt de corcat que priva de què siguin menjívolas. De las demás fruitas no us ne parlo perquè encara que no faltan arbres fruiters de tota mena, els convidria anar a Nuria a ficar las brancas dintre de l'olla perquè la Verge'ls concedís fruit de benedicció.

Ab tot lo manifestat podréu compendre lo bé que m'hi trobo aquí dalt y las pocas ganas que tinch, ara com ara, de tornar.

No soch més exténs perquè es l'hora de la goma y me n'haig d'anar a la carretera a fer patir pubillas.

No m'alabaré de gaire si us dich que allí jo faig la pols a tothom, donchs ab el vici que tinch d'arrossegar els peus quan camino, aixeco uns remolins que ni'l simoun.

Que us hi conservéu bons y disposéu en quant se us
ofereixi del vostre amich

Paco

X*** 16 Agost 1902.

CARTA

d'un pollastre de pagés a un parent de vila, en vigílies
de la festa major

Pollastre amich, més que amich,
germà meu de llocarada:
desde'l joquer ahont estich
ab ploma d'oca t'escrich,
potser l'última vegada.

Abir va dir-me un capó
qu' d'aquí set o vuit dias
teniu la festa major.
Medita un poch sobre aixó
y deixat de tonterias.

Pren prompte alguna *medida*,
sino't farán un mal joch.

Creume; si estimas la vida,
o te'n vas, o't posas pioch
com si tinguessis pepida.

Lo millor es fume'l camp,
perque en tot temps una festa
es fatal per la viram
y si t'exposas, veyam,
veyam si te'n fas l'aresta.

Si'l mori't dona migranya
y creus prudent tocà'l dos,
pots veni a viure a Camós,
que en un recó de cabanya
trobarém lloch per tots dos.

Llavors sabrás qué cosa es
una existencia tranquila,
sens neguit ni por de res;
perque'l caldo aquí a pagés,
casi, casi no s'estila.

Nostra vida es un teixit
de plaers y d'alegrías;
may se'ns acaba'l delit
y a l'era per un seguit
no hi mancan may garbellias.

Cada día, dejornet,
pellucant y fent el plaga,
ens en aném tot de dret
cap al soley si fa fret,
y si fa caló a l'ubaga.

¡Es passan ratos molt bons!
Vegesses ab quina trassa
els ánechs, fent capbussos,
empaïtan per tots cantons
las granotas de la bassa.

Estém molt ben avinguts;
els conills son molt amables;
sobre tot els ánechs muts
que acostuman ser tossuts,
son d'alló més agradables.

Una oca vella que hi há,
ab son modo de crida
ens fa reventar de riure;
¡sempre la fem empipal
en fi, company; aixó es viure.

¡No't sembla molt més corrent
la perspectiva, y més maca
que no que devant la gent
et posin de cos'present
ab las mans a la butxaca;

y allá un ximple, perque sí,
s'haja ab tu de de diverti
fente, ab tota regla, a trossos:
y entre tragos de bon vi
et roseguin fins els ossos?

Es una cosa, també,

que, francament, m'esborrona.
M'hi jugaria'l pedrè
que, quan hi pensas, ja't ve
tot seguit pell de persona.

¡Que tot aixó es criminal?
ja ho sé; l'home així ho disposa;
ja que no'ls hi fem cap mal,
sembla que'ls hi fora igual
rosegà alguna altra cosa,
mes com que no s'hi avindrian,
sigas pollastre de seny;
¡fuig, que t'espabilarian!
Qui día passa, any empeny
y las cosas es cambian.

Si no m'han ensarronat,
m'han promés que sortiria
el día menos pensat
un indiot ilus'rat
demanant l'autonomia.

Si aixó, com crech, per lo tant,
resulta cosa certera,
ja may més d'aquí endevant,
els homes hi tornarán
a butarnos el darrerà.

Aden, company; si fas cas
de la meva amistat franca,
¡fuig corrents, no't torbis pas!
vina aquí y arribarás
a posar la cresta blanca.

UN TROVADOR ENROGALLAT

He sentit a dir, y fins ho he llegit en algún diari,
que la Vitaliani pensa comensar temporada dintre
pochs días al teatre Granvia.

Per mí aquesta gran actriu té a Barcelona algú que
li vol mal y li aconsella venir en las épocas y circums-
tancias menos favorables per ella. Quan se va presen-
tar per primer cop al nostre públich, va comensar
obrint abono a Novetats, precisament quan las llistas
del que havia obert al Principal la companyia
de la Tubau eran ja plenas de noms, entre'ls que hi
figuravan els de las familias *més distinguidas* de la
nostra societat que pot gastar... però que no gasta.
Si gastés, ben segur que, ab tot y estar abonadas
aquellas familias al Principal, s'haurían deixat perdre
gustosos l'abono, pera anar a fruir las bellesas del
art europeu que'ns presentava la Vitaliani y haurían
despreciat el ranci y passat de moda que'ns donava
donya Maria.

Peró no varen ferho y durant tota la temporada la
gran Vitaliani va dedicar el seu talent a captivar als
duecentí que, plens d'entusiasme per las sevas facili-
tats, anavan cada nit a admirarlas.

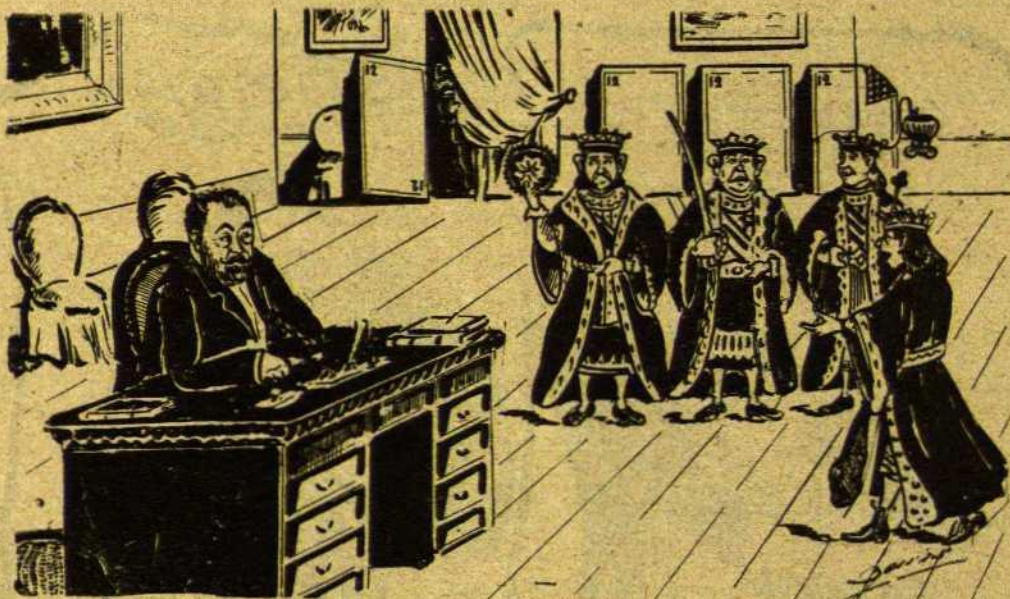
La falta de públich no va descoratjar a l'actriu, que
va tenir encara prou valor pera tornar al cap de poch
mesos. Però com que eram al istiu, la nostra gent que
pot gastar no's trobava a Barcelona y el públich de
la Vitaliani va continuar sent el de *i duecentí*... me-
nos uns quants que també se n'havían anat a fora.

Y la segona campanya va ser fan desastrosa com
la primera, a pesar dels articles laudatoris y merescuts
de tota la premsa, fins de la més refractaria en
cosas d'art, com per exemple el *Ciero* que, com que
no hi havia a Barcelona ni la Tubau, ni la Guerrero,

LAS VIRTUTS CARDINALS MODERNISTAS

ACLARIMNOS

—Sr. Manzano: Desitjém sapiguer fins a quina hora ens es permés fer el burro.

ni la Cobeña, ni altres *celebridades indigenas*, ja s'atrevia a dir *eminente* a la Vitaliani.

Y veusaquí que aquesta senyora se'n va anar, sinó satisfeta del tot, més o menys afalagada pels elogis de la minoria més o menys intel·lectual.

Elogis que's repetirán segurament si's confirma la nova de que ve a treballar al Granvía, però que no servirán a la gran actriu pera fer bullir l'olla, donchs a la nostra gent que pot gastar, no li agrada ferho abonantse a n'aquell teatre. ¡Té tanta fama de democràtic y estém tan fets a entrarhi per trentacinch o cinquanta céntims, que las personas distingidas ja trobém que l'anarhi no fa fi.

VIOLET

ALS REGIDORS DE LA NOYA MACA

Regidors de Barcelona que us diéu republicans, escoltén quatre paraules si las volén escoltar. Jo soch un catalanista d'aquells més *reconsagrats*, però tant com Catalunya estimo la llibertat. Per'xó no'm fico en vosaltres si anéu o no anéu errats creyent que ab la *maduixaire* tot quedaria arreglat. Crech que'l dret d'equivocharse tothom el té per igual. Mes, per Deu, no feu discursos tant llargs y tant carcamals. Creguéu que aixó es un defecte

dels que son més castigats. Recordeuvs d'aquell *lloro* que li deyan *Castelar*, y ja ningú sen recorda perque tan sols va deixar paraules y més paraules sense res fonamental. Donchs si no fóssiu xerraires y no fóssiu tan inflats, si tinguessiu més cultura y un xiquet més de seny clar, encara potser faríau algún bé a la humanitat. Me: fent *Capità Manaya* al Odón de Buen o *Mal* (que si es digués Pere Ribas ningú en faria cap cas) us acreditéu de *neulas*, perque aquet *sabi tan gran* es un burro de set solas, un *Hipparion* castellà. Tinguéu un xich de catxassa, creguéu, no val a badar. Y ab la qüestió religiosa no toquéu el contrabaix perque us demostréu *retroquenos* més, molt més que en Nocedal. Y sou més absolutistas que aquells de *La Federal* que si la *ceba* clerófoba llavors haguessin deixat, potser avuy Catalunya tindria més llibertat. No feu més papers ridículs a davant dels ciutadans, ja que en Cambó cada dia us deixa ab un pam de nas y aixó que molts de vosaltres li podríau ser *papá*. No feu cas que us aplaudeixin alguns dels vostres *votants*; miréu'shi sols la cara y'ls veuréu curts de gambals; cinch esguerrats de carrera, deu orgullosos tronats, algunas testas de suro, vint *castillas* morts *se fam*,

que tots plegats son molt sabís
y ab prou feinas fan la A.

Cert es que a saber de lletra
ja no us hauríen votat.

CIRINEU

Nyigo-nyigo

Ja'n tenia por de que per las o per nefas no acabaria tranquil el meu estiu. Quan l'altre dia veig carta de Barcelona, ab el sobre de ¡Cu Cut!, el nas se'm va arronsar, me la vaig tēmer: em cridavan per allò del Tivoli. Prou m'havia ofert a dirne quatre paraulas desde Montvert, perque ja sabia per un aucelet com aniria; tot inútil: el director em va fer pendre el carril y cap a Barcelona falta gent, vulgas que nó.

Sort que l'amich que'm te a dispesa gratuita va prométre que reservaria el meu quarto y afecte pera quan tornés, sinó l'hauria ben treta. Jo no sé per que las estrenan (diemne estreno) obras aixís al istiu, ¡justament el Don Giovanni!, com las figas pel Janer.

El Tenorio no pot esser bó més que en temps de las castanyas; ara, m'irínsho com vulguin, ha de resultar sempre un Don Joan d'istiu.

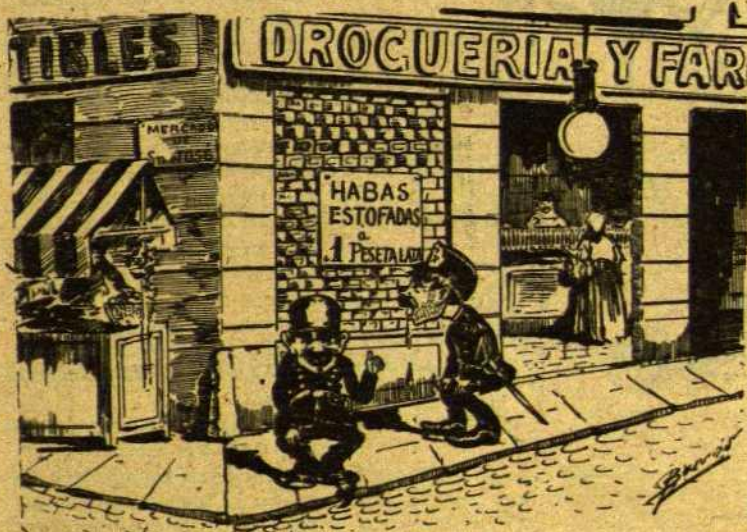
Jo no l'havia vist may aquet, posat en solfa, però soch del mateix parer que uns joves castelláns que seyan a la vora meu el dia de l'estreno: *El nuestro es el verdadero, más noble, más valiente, más andalús, vaja.*

Además el trobo neulit sense aquellas tiradas de versos:

*¿No es verdad, angel de amor,
que en esta apartada orilla...*

ENFABAMENT

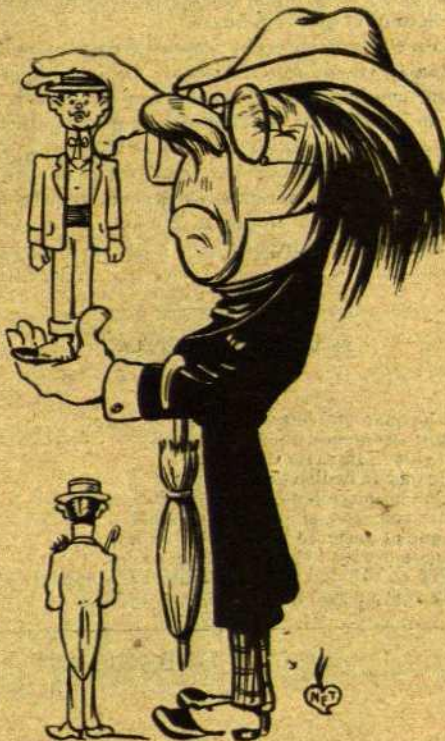
L'APARADOR DE CAN VIDAL Y RIBAS

Redimontre, redimontre.
Miren: el cabo Bernat

contemplando tantas fabas
sens ha quedado enfabat.

LA CIENCIA MODERNA

El Dr. Pittaluga estudiant els mosquits del pla del Llobregat.

Y'l cementeri ab la falta del escultor ¿es perdonable? Veyam, qui l'ha fet aquell caball ab cinch potas que 'l monta en Pau, cuiner del Comendador y que és-

panta a tothom, fins al públich. Valia la pena de férnosel conéixer, a ell o a sa mare y cantar alguna cosa que s'assemblés a alló:

*Pues, señor, es cosa hecha,
el alma del buen don Diego...*

Sort que cap al últim acte la cosa s'apanya y s'acosta al Tenorio de debó, sinó s'acabaria ab molt poca solta. Dono la rahó al públich per no haver cridat al autor.

Tocant a la música ja es altra cosa. Dinien que es de primera, pero jo a parlarlos ab franquesa no'ls en puch donar molta rahó perque tot just la sentia desde la fila vuit: crech que 'ls arquets rascavan ab massa pega; feya'l temps humit y debia ser consell del mestre. El metall va suprimirse per no donar molestia als vehins y crech que la fusta també.

Pel demés, tot se va aplaudir y's repeti una romansa de bandurria que cap barber la

toca millor. El senyor Mozart pot estar content de com li han rebut l'obra; el dia que arribi a entrar a Romea farà un dineral per Tots-Sants.

Y ja me'n puch entornar a Montvert perquè vostés ja están servits de *Don Giovanni*. Com veuen, es no més que una impressió, pero clavada y al grà; ja s'hi posarán la fullaraca, tinch ganas de posar galtas y a Montvert hi han bons aires y millors aliments.

Perdonin si no'ls convido, però seria abusar del amich; ja va pujar mon cusi ab la seva dona y quitxalla y abans havia vingut la Miquela un parell de dias. A Barcelona, disposin.

XIM-XIM.

A UN FLORONCO

SONET

Floronco que has sortit com un bolet,
ahont anomenar no puch, ni vull,
jo't saludo mirante de reull
y de pás et dedico aquest sonet.

Que no pugui en cadira o tamboret
seure ton amo, si antes no n'escull
un que al assiento hi tinga fet un ull,
no pots creure la gracia que m'ha fet.

Pro en t'ú'l que més m'admira, es la bondat,
puig sent un mal molest, com es sabut,

SPORT DE MODA

—¡Maldita sea la moda
de disparar martinicas!
¡Buena está la juventud
que estudia para anarquista!

els nostres mals ab tú s'han acabat,
si tens com disitjém, vida y salut.

Au, donchs, prosperitat y bona sort
y creix com las carbassas del meu hort.

GARGOT.

URBANISANT

—¿Qué p'lanta aquí, Sr. Batlle?
—¿Home, que no ho veus? ¡apits!

Secció telegráfica

Dissapte, día 16 del actual, varem dirigir el següent telegrama a Vinaixa, població que en Doys va escullir pera disfrutar de las vacaciones que varem concedirli:

"Querido Doys: Ven pronto. Sin tí no sabemos como llenar periódico. Sentimos faltar palabra levantándote permiso vacaciones. Imposible hallar sustituto condiciones tuyas. Ven como estés.—[CU-CUT!]"

En contestació a n'aquet parte, l'endemà'n varem rebre un den Chirigotas, concebut en els següents termes:

"Amigos 'Albañal': Recibido telegrama. Comprendo apuro. Hágome embalar cuba. Llegaré facturado esa mañana, tren mercancías.—Doys."

En conseqüencia, dilluns varem remetrems el fullo ab un carro de cal Aixelá y nosaltres el varem expedir immediatament a *La Perdida* pel correu interior.

Aixó fa que aquest número haguem pogut amenisar-lo novament ab els valiosos treballs del nostre colaborador indirecte al qui doném las gracias per l'atenció.

Que visqui molts cullitas.

En Fabra y Ledesma ens ha resultat un *mdtatas-callando* de primera forsa.

La urbanisació per sorpresa de la plassa de Catalunya n'es una bona prova.

Ell debia dirse: mentres els propietaris se disputan els pams que hi tenen, jo encara'n puch treure profit d'aquells terrenos plantanthi quatre monjeteras que m'donguin llegums per tot l'hivern.

Y tal dit tal fet, sinó que en comptes de plantarhi monjeteras hi ha fet palmeras, perquè'l jardiner municipal va ferli avinent que ab el sol que cau aplatat en aquella plassa, las monjetas correrian el perill de néixer cuitas y en consecuencia de tornarse agres abans de ferse la cullita.

Ab tot, ab lo llarch que va aixó dels piets dels propietaris litigants, el senyor Fabra tindrà temps sobrat pera menjar-ne d'atils d'aquellas palmeras y aixó que son de planter, donchs la que té més temps no ha arribat encara a us de rahó.

Y ara, en sério: els barcelonins s'han pres molt bé aquet cop d'efecte del alcalde accidental, encara que per aixó no son tan tontos que no vegin que aquellas palmeras portan cúa.

El senyor Fabra, comprenent que'l dia que torni'l senyor Amat no i quedará més remey que entornarsen al ostracisme del seu embotellament, ha volgut ferse popular de cop y vol a pera veure si's quedava ab la efectivitat de la vara, úni-a manera de que no'l tornin a engegar... a la comissió central.

No sabem si'l senyor Fabra s'hi sortirà ab la seva, però entretant Barcelona comptará ab un *criadero* de palmeras que farà un oasis de lo que era un desert.

Una cosa voldríam que'ns concedis el senyor Alcalde: que nomenés guarda dels nous jardins a n'aquell moro metge que corra per Barcelona, ab lo que aquell lloch guanyaria en caràcter y els barcelonins no'ns trobaríam com ara al *infel marroquí* fins dintre de la sopa.

Llegim a *La Perdida*:

"Leemos en *El Progreso Vallense*, de Valls:

No es cierto, como aseguran nuestros queridos colegas *La Veu de Catalunya* y *El Liberal* de Barcelona, de que la entidad "Club Velocipedista" de esta localidad haya abierto ninguna suscripción para contribuir a la erección de un monumento que perpetúe la memoria del malogrado Dr. Robert."

Verdaderament el fet valia la pena de que *El Progreso Vallense*'s dongués pressa a rectificar pera que el "Club Velocipedista" no quedés gaire temps baix el pes de la gravíssima acusació de voler contribuir al monument del Dr. Robert.

La conducta de *La Perdida* al reproduir el solt de *El Progreso* també es digna d'elogi, com ho es la de tot aquell que torni per la ignoscencia dels calumniats.

No més ens sab greu que la noticia de la esmentada suscripció resulti un *latifundio*, perquè ab lo que s'hauria recautat al "Club Velocipedista" de Valls, hauria sigut possible fer al Dr. Robert un monument

com el de Colón y ara ab la miseria que hi há recullida, gracias que arribi a l'alsada del den Clavé.

De tots modos la oficiositat de *La Perdida* revela el verdader concepte en que tenia al *único regionalista honrado*

¡Quanta miseria!

Ja'n poden corre de mon, ja, que en lloch trobarán gent més fresca que'ls andalousos y aixó que en aquella regió al istiu s'hi poden ferrar ous assobre las llosanas dels carrers.

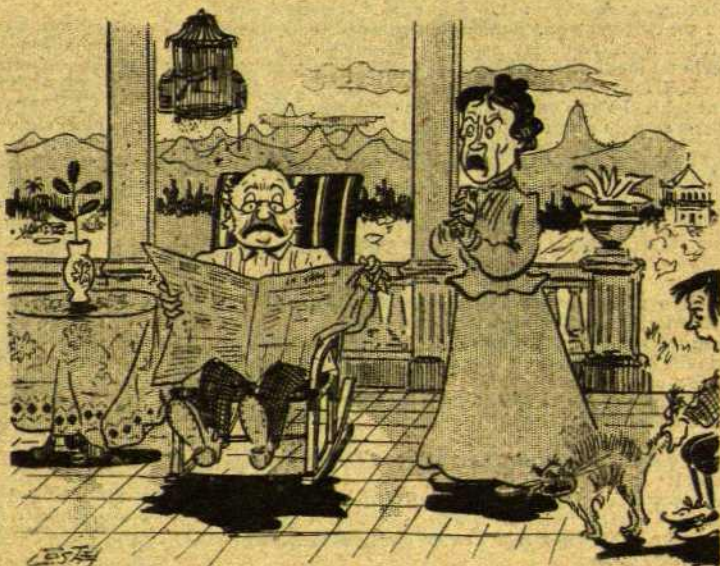
Figúrinse que l'alcalde de Granada s'ha casat ara fa poch, cosa perfectament lícita y compatible ab la lley municipal antiga y fins ab la reformada per en Moret.

L'alcalde y l'alcaldesa, un cop *matrimoniat*s, varen anar a Sevilla a fer el viatge de bodas quedant encarregat interinament de la presidencia del Ajuntament el primer tinent d'alcalde.

Aquet, aprofitant aquesta circumstancia, va convocar sessió extraordinaria, manifestant que l'alcalde havia dimitit y fentse elegir en efectivitat.

Vostés dirán que no hi havia cap lley que l'autori-

TELEGRAMA SENSACIONAL

El senyor (llegint):—"En los combates que dieron por resultado la toma de Barcelona resultaron muertos 8 generales, 23 coroneles y 167 soldados; y fueron hechos prisioneros el gobernador militar de Barcelona y el jefe de las tropas."

La senyora (esgarriada):—"¡Adiós, fábrica de fideus!"

sés pera semblant usurpació. Conformes, però ja sabem lo que dirá l'alcalde de fet al que ho es de dret quan torni pera encarregarse de l'alcaldia:

—Noy, quien va a Sevilla pierde su silla.

El Rey ha dirigit un telegrama al senyor Estrada Palma, expressantli la seva satisfacció per haver sigut proclamada la República Cubana.

Nosaltres no ho celebrém menos.

Y segueixen las barbaritats de *La Perdida*:

"Hállase en Barcelona, donde ha venido a estudiar las variedades de mosquitos que habitan las regiones *febrifugas*, el doctor Gustau Pittaluga, quien lleva realizados ya varios trabajos sobre el particular.

En breve marchará el aludido doctor a tierras de Urgel."

Bien, Manuel. Es a dir, que las regiones *febrifugas* son? Donchs no senyor, no son *febrifugas*. Lo que vosté, senyor gacetillaire, devía voler dir, es *fábriles*, (?) Ey, m'ho penso.

Un anunci de *La Vanguardia*:

"QUATRE GATS

Plato del dia: Flicandó ab muxarnons.

Abonos 30 comidas, 60 pesetas

Negociamos los cupones. Deuda Amortizable 5 por 100, vencimiento 15 de agosto".

Aixó com vostés comprendrán es un erro d'impremta perquè l'anunci debía dir: "Negociamos los capones".

Al menos nosaltres ho enteném aixís.

Un despaig de Hong-Kong donava compte l'altre dia de que hi havia hagut un gran foch en el que havien mort un miler de personas.

¡Allí si que's veu que hi morian com a xinos!

El solo sòl fè al Casino
cada tarde en *Chirigotas*:
en jugant ell, ja se sab,
el trunfo sols pot ser *copas*.

Alguns diaris de Barcelona han donat la noticia de que'l Governador civil pensa resoldre tot seguit l'expedient relatiu a la construcció de la estació del carril de Barcelona a Sant Bertrán (?).

Realment aquest carril era una necessitat que's feya sentir temps há, donchs la gran distancia que hi há d'una a l'altra de las esmentadas poblacions (?) requeria un medi de locomoció més ràpit que'l del tranvia elèctric, sobretot ara al istiu en que tot el moviment teatral s'ha concentrat en aquella barriada.

Ja'ns sembla que sentim cantar las estacions de l'linia: "¡Cacauets, un minuto!" "¡Olympia, dos minutos!" "¡Teatro Nuevo, tres minutos!"

Per romansos els del Cid,
no ho desmentirà ningú.
Un que ho sent diu:—Per romansos
millor que'l Cid en Lerroux.

Y endevant las atxas. De *La Ven de Catalunya*:

"El ministre de l'Agricultura es a Gijón.

Segons sembla, allí li han dispensat una rebuda entusiasta y l'han enfitat a cop de àpats y lleminaduras.

No'ns estranyém del éxit obtingut pel senyor Suarez Inclán, perquè la industria principal de Gijón, es la fabricació de turrons y d'aquest article'ls ministres ne solen fer un gran consúm.

Res, que'ls "gijoneros" han volgut conservar al parroquià."

Mireu que confondre Gijón ab Gijón es un xich groixut.

¡Com se coneix que a la *Veu* en materia de *turró* no hi entenem gaire!

Retallém de *La Perdida*:

"De seis á ocho de la tarde de ayer se permitió la entrada al público en el Salón de Ciento, para que pueda apreciar los proyectos remitidos para el concurso.

Entre los proyectos presentados figura uno que no ha sido expuesto al público, y cuyo asunto está tratado con arreglo á la ilustración que resplandece en cierto periódico regionalista, pues figura en el boceto un water-closet de antiguo sistema y otras alegorías de este jaez.

Entre las personas que tuvieron ocasión de verlo se decía que el citado cartel era obra de un joven dibujante tan atrevido como incorrecto en toda la aceptación de la palabra".

Els nostres informes no coincideixen pas ab aquests. Segons sens diu, el cartell es obra de un dibuixant que imita o millor dit, copia al *joven incorrecto* y colabora en alguns diaris y periódichs de la corda de *La Perdida*.

¡Veuén lo que té adornarse ab plumas de pavo?

Senyors perdidos, ja ho diuen els anunciants previsors: "Desconfiar de las imitaciones".

Dos caps d'ase y dos de matxo
son quatre caps, compte just:
y ¿quants ne val el den *Butlla*?
El den *Butlla* val per *buyt*.

La famosa sessió de las treize horas encare *colea*, y lo que *coleard*!

La Perdida segueix treient foch pels caixals y fent foras de flaqueza pera tractar de rescabalar en las sevas columnas lo perdut pels seus regidors al Consistori.

Ens fa l'efecte d'aquell tremendo de *Las bodas den Cirilo* que no's sab avenir de que li hagin pegat.

Ara'ls perdidos las emprenen contra'ls regidors catalanistas als qui batejan ab el nom de *parnellistas* criticántlosi la oratoria, com el millor dia posarán en tela de judici el bon gust de las corbatas que portan.

¡Alsa, alsa, venga de ahí!

Després de tot, el *derecho del pataleo* es el més elemental dels drets del home.

El ministre de la Guerra
ha separat del servey
a un capitá que tenia
el gran desvergonyiment
de tenir opinions propias
y además d'aixó, voler
que las sevas prevalguessin
sempre en contra de las d'ell.
—Pro ¿hi há ministros que'n tenen
d'opinions?

—Aixís ho veig.

¡Algún n'hi ha d'haver que pensil

bé han de progressar també!

Si ni'ls ministros progressan

vagi al dimoni el progrés!

—Lo que m'estranya es que en Weyler

hagi sigut el primer.

—Dispensi, però'l ministre

de qui's tracta, no es aquet.

—¿No ha dit que era'l de la Guerra?

—Si senyor, però no n'es

d'Espanya, sinó de Fransa.

—Aixís callo... ¡pro per qué

no ho deya abans, que'l ministre

era un ministre francés?

—Li diré ab tota franquesa

el motiu del meu rodeig:

faltava una *mossegada*

y entre vosté y jo l'hem fet.

Bons mots

Escena intima entre pare y fill:

—Papá, deixim deu duros.

—¿Per qué?

—Per un portamonedas.

—¡Un portamonedas, deu duros!

—Si senyor, dos per comprarlo y vuit per omplirlo.

VICENS CALDÉS ARÚS

Entre dos xaponistas y després d'un cop esguerrat:

—Quan erau jove jugavau bon xich més.

—Per aixó anava curt d'hermilla, perquè jugava...
més horas.

MACOS Y MICOS

MACOS: J. A. V.; *Quiquet*; F. B. R.; J. B.; *Gargot*; *Oncle Pep*; *Biga*; E. G. *Allamel*.

MICOS: F. de P. Ll.; Ll. F.; R. H. y *Dumón*; *Viola*; J. S. P.; R. S.; P. F.; E. P. A.; X. *Panxeta*; *Un Catalá*; *Pep-Trumfa*; *Jordi Serradell*; *Un aburrit*.

E. S.: No fa per casa; J. B. y B. Moltes gracias y envíhi lo que vulgui.—N. R.: Quan vegém las fotografias podrém dirli si'ns convenen.—J. M. M.: Gracias per la seva observació, però'l seu calendari tampoch ha sigut l'inventor del xistu. Es més vell que'l mateix R. y R.—Un mut: Me sembla que enrahona massa.—J. L. B. Q.: No está mal escrit, però es mansoy.—R. P. Se li agraeix, però'ns es imposible compláurel.—R.

A : Aprofitarem l'idea del seu dibuix "Preparatiu". — J. B.: Està escrit ab bastanta correcció, però es pobre d'assumpto — *Un de Reus*; ¿Cóm se coneix que allí no hi tenen las garantías sospesas! — *Un beneit*; *un arbo-sench*; *Guardia civil*; J. G.; J. F. S.; *Un tranquil*; J. Ll. y S.; A. T.: A tots els requerim per última vegada a que no'ns envihin més *matemáticas* fins a nou avís. — J. N. F.: Aprofitarem alguna cosa. — V. C. A.: Anirán alguns *retalls*. — R. T. B.: Se'l complaurá en lo que bonament poguém. — P. C. F. (Sant Feliu de Guixols): Moltes gracias. L'altre article el farém anar quan la actualitat no'ns robi tant espay. — H. B. (Girona): Vol dir que la noticia no resultaría estantissa? Nosaltres creyém que sí.

ANAGRAMA

La Tot, que s'está a Total,
es tan dona de sa casa
que sempre total en tot.

CAPDELL DRAMÀTICH

TRETZE

Del significat de l'anterior paraula deduir el títol de una comedia.

RIGOBERT D'AYXART

GEROGLÍFICHS

NOTA ROOOSA B NOTA N K

A KL RE RI

LLU CATSOL

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 33

XARADA: — *Ca mi-sa*.
CONVERSA: — *Rosa*; *Quim*.
TARGETA: — *La Cren de la Masia*.
RELLOTGE D'ARENA: — *Bartomeu*; *tombeta*; *terrat*; *metro*; *rata*; *bot*; *re*; *u*; *am*; *rom*; *mató*; *Romea*; *Robert*; *Bàrbara*; *tamburet*.
QUADRO DE FUNTS: — *Boca*; *ocas*; *café*; *Ases*.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVISO, 18

EL «LLEIXIU FÉNIX»

(PRIVILEGIAT)

— es el millor del món —

TOT HO NETEJA Y ES VEN PER TOT ARREU

Fabricants y venedors al engrós

JOVÉ Y BLANCH

Magatzemistas de Drogas.—Barcelona

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÒN VIDAL MARTI

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

BURELL & C.A

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos cisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis—OFICINAS: Escudellers, #2, pral.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3. — Prop del Bolsi

Magnífichs bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pesseta.

Nº. 9

G

A

L

E

R

Í

A

D

E

C

A

R

T

E

L

L

S

N

O

T

A

B

L

E

S

